

Whitewater Surfing

Relational body psychotherapy with children on the autistic spectrum

By Noa Oster and Renana Reiss

Abstract

This paper offers a theoretical and clinical outlook on working with children on the autistic spectrum from a relational body psychotherapy perspective., pulsation (Davis, 1984, 1999, 1999a; Reich, 1973) is positioned as a central axis of the therapeutic encounter, which is illustrated with a clinical case. Through this lens, the authors explore autism both as a personal matrix and as a transference pattern within the therapeutic and autistic relationship. The authors examine therapeutic positioning (based on a synthesis of Davis, 1984, 1999, 1999a; Tustin, 1986, 1990; Winnicott, 1958, 1965, 1971, 1987), which supports fluctuation between states of consciousness and gradual establishment of a dyadic state of consciousness (Tronick, 1998) with the client. The authors suggest that shared presence in a dyadic state of consciousness has an integrating quality, which contrasts against the repeated enactment pattern of the autistic relationship that tends to take place within the therapeutic relationship.

Keywords: autism, relational body psychotherapy, pulsation, instroke, autistic relationships

Σερφάροντας στον Αφρό

Σχισιακή Σωματική Ψυχοθεραπεία με παιδιά του αυτιστικού φάσματος

Από τους Noa Oster & Renana Reiss

Περίληψη

Αυτή η εργασία προσφέρει μια θεωρητική και κλινική άποψη πάνω στην εργασία με παιδιά που βρίσκονται στο αυτιστικό φάσμα, από την οπτική της σχισιακής σωματικής ψυχοθεραπείας (Davis, 1984, 1999, 1999a, Reich, 1973). Η έννοια του παλμού καθορίζεται ως ο κεντρικός άξονας της θεραπευτικής συνάντησης, η οποία επεξηγείται εδώ με μια κλινική περίπτωση. Μέσα απ' αυτή την οπτική οι συγγραφείς εξερευνούν τον αυτισμό σαν μια προσωπική μήτρα, αλλά και σαν ένα σχήμα μεταβίβασης μέσα στη θεραπευτική και αυτιστική σχέση. Οι συγγραφείς εξετάζουν τη θεραπευτική θέση (βάσει μιας σύνθεσης από τους Davis, 1984, 1999, 1999a, Tustin, 1986, 1990, Winnicott, 1958, 1965, 1971, 1987), η οποία υποστηρίζει την ύπαρξη μιας διακύμανσης μεταξύ καταστάσεων της συνείδησης και τη σταδιακή εγκατάσταση μιας δυαδικής κατάστασης συνείδησης μαζί με τον πελάτη (Tronick, 1998). Οι συγγραφείς προτείνουν ότι, η μοιρασμένη παρουσία σε μια δυαδική κατάσταση συνείδησης έχει μια ενοποιητική ποιότητα, η οποία διαφέρει ριζικά από το επαναλαμβανόμενο άκαμπτο σχήμα της αυτιστικής σχέσης που τείνει να επισυμβεί μέσα στη θεραπευτική σχέση.

Λέξεις κλειδιά: αυτισμός, σχισιακή σωματική ψυχοθεραπεία, παλμός, εσωτερικό πλήγμα, αυτιστικού τύπου σχέσεις

Alfred Adler and Wilhelm Reich

Irreconcilable differences or the same basic truth?

By Matthias Wenke

Translated by Elizabeth Marshall¹

Abstract

This article compares the radical, holistic understanding of body and mind in the individual psychology of Alfred Adler with Wilhelm Reich's functional identity of psyche and soma. Both start with the immediate, subjective experience of the individual and as such this makes their approaches in principle to phenomenologies of the body in the sense of Husserl and Merleau-Ponty. The author develops the view that from two different starting points Adler and Reich came to almost identical conclusions about body and mind. He demonstrates the discrepancies in Reich's criticism of Adler's concept of *finality* in organics, which arise through his insistence on physical *causality*. He shows that the fundamental pioneering work of both Adler and Reich lies in the fact that they each established independently of one another that the basic state of the human being is primarily unneurotic, consistent, autonomous and social. Today this assumption forms the basis for all humanistic therapies.

Keywords: individual psychology, Alfred Adler, Wilhelm Reich, phenomenology, body psychotherapy, causality, finality, social interest, sense of community, vegetotherapy, sexual economy, character analysis, life style, holism, psyche and soma, functional identity.

Άλφρεντ Άντλερ και Βίλχελμ Ράιχ

Ασυμβίβαστες διαφορές ή ίδια βασική αλήθεια?

Από τον Matthias Wenke

Μετάφραση από την Elisabeth Marshall

Περίληψη

Το άρθρο αυτό συγκρίνει τη ριζοσπαστική, ολιστική κατανόηση του σώματος και του νου στην Ατομική Ψυχολογία του Άλφρεντ Άντλερ με τη λειτουργική ενότητα ψυχής και σώματος του Βίλχελμ Ράιχ. Και οι δύο ξεκινούν με την άμεση, υποκειμενική εμπειρία του ατόμου, και με αυτό τον τρόπο οι προσεγγίσεις τους προσομοιάζουν με τις απόψεις για τη φαινομενολογία του σώματος, με την έννοια του Husserl και του Merleau-Ponty. Ο συγγραφέας αναπτύσσει την άποψη ότι, από δύο διαφορετικές αφητηρίες, ο Άντλερ και ο Ράιχ κατέληξαν σε σχεδόν ίδια συμπεράσματα για το νου και το σώμα. Καταδεικνύει τις ανακολουθίες στην κριτική του Ράιχ για την ιδέα περί τελικού σκοπού του Άντλερ στο φυσικό κόσμο, οι οποίες προέκυψαν από την επιμονή του για την σχέση αιτίου-αιτιατού. Δείχνει ότι η θεμελιώδης, πρωτοπόρα εργασία και των δύο έγκειται στο γεγονός ότι ο καθένας ανεξάρτητα από τον άλλον διατύπωσαν πως η βασική κατάσταση του ανθρωπίνου όντος είναι πρωταρχικά μη-νευρωτική, συνεκτική, αυτόνομη και κοινωνική. Αυτή η παραδοχή δημιουργεί τη βάση για όλες τις ανθρωπιστικές θεραπείες.

Λέξεις κλειδιά: ατομική ψυχολογία, Άλφρεντ Άντλερ, Βίλχελμ Ράιχ, φαινομενολογία, σωματική ψυχοθεραπεία, αιτιότητα, σκοπός, κοινωνικό ενδιαφέρον, αίσθηση κοινότητας, νευροφυτοθεραπεία, σεξουαλική οικονομία, χαρακτηρισμό, τρόπος ζωής, ολιστικότητα, ψυχή και σώμα, λειτουργική ενότητα.

¹

Therapists' Interventions in Different Psychotherapy Approaches: Category and Temporal Aspects

Margit Koemeda-Lutz^{1*}, Aureliano Crameri², Volker Tschuschke³, Peter Schulthess¹ and Agnes von Wyl²

¹ Swiss Charta for Psychotherapy and private practices, Zurich, Switzerland

² School of Applied Psychology, Zurich University of Applied Sciences, Zurich, Switzerland

³ Psychotherapy Sciences, Sigmund Freud University Berlin, Germany

Abstract

This study describes and compares the in-session interventional behaviour of therapists who were clearly affiliated with five different types of psychotherapy: psychoanalysis, Gestalt, transactional analysis, bioenergetic analysis and systemic therapy. To determine the relative occurrence of elements specific to therapists' own, specific to other or common to all types of psychotherapy under investigation, audio-recorded psychotherapy sessions were analysed. A second aim was to investigate if the duration of interactional units were related to certain types of intervention, hypothesizing that longer durations of intervals between therapeutic interventions might indicate higher complexities of processing in patients.

Time-lined verbatim transcripts of 11 therapists' verbal interventions from 137 (complete) psychotherapy sessions with 41 patients were coded according to a specially developed multi-method rating manual with 100 different intervention categories. Therapists used a fairly wide spectrum of different interventions, i.e., they worked eclectically: On average they used rather few techniques from their own type of psychotherapy (9.9%), about twice as many from other types of psychotherapy (18.9%), and mostly non-specific, common techniques (67.3%). Certain types of interventions were indeed followed by time intervals whose duration significantly exceeded that of

others. More than two-thirds of psychotherapists' interventions – under naturalistic conditions – were common techniques. About 30% of the interventions, however, were techniques specific to different types of psychotherapy. Among these, we found some interventions to engage patients in activities of a longer duration, which may indicate higher complexities of processing.

Keywords: Psychotherapy process, audio-recorded sessions, verbal therapist behaviour, temporal features, categorical features, common factors, specific factors.

Θεραπευτικές Παρεμβάσεις δι'αφόρων Θεραπευτικών Προσεγγίσεων: Χρόνια Χρονική Διάρκεια και Κατηγοριοποίηση

Margit Koemeda-Lutz 1, Aureliano Cramer 2, Volker Tschuschke 3, Peter Schulthess 1, & Agnes von Wyl 2

1.Ελβετικό Δι'αγράμμα για την Ψυχοθεραπεία στην Ιδιωτική Άσκηση, Ζυρίχη, Ελβετία

2.Σχολή Εφαρμοσμένης Ψυχολογίας, Πανεπιστήμιο Εφαρμοσμένων Επισημών Ζυρίχης, Ζυρίχη, Ελβετία

3.Επισημές Ψυχοθεραπείας, Πανεπιστήμιο Sigmund Freud Βερολίνου, Γερμανία

Περίληψη

Αυτή η μελέτη περιγράφει και συγκρίνει τις συμπεριφορές παρέμβασης μέσα στη συνεδρία θεραπευτών, οι οποίοι συνδέονταν με πέντε διαφορετικές κατηγορίες ψυχοθεραπείας: ψυχανάλυση, Gestalt, ~~συνδυαστική~~ ~~συνδυαστική~~ και συστημική

θεραπεία. Αναλύθηκαν μαγνητοφωνημένες ψυχοθεραπευτικές συνεδρίες προκειμένου να καθοριστούν οι σχετικές συχνότητες στο χέρι των ειδικών ως προς την προσέγγιση του θεραπευτή, ειδικών προς άλλες προσεγγίσεις ή κοινών για όλους τους συγκρινόμενους τύπους ψυχοθεραπείας. Ένας δεύτερος στόχος ήταν να ερευνηθεί εάν η διάρκεια των διδραστικών ενοτήτων σχετιζόταν με συγκεκριμένους τρόπους παρέμβασης, υποθέτοντας ότι η μεγαλύτερη διάρκεια διδασμάτων μεταξύ των θεραπευτικών παρεμβάσεων πιθανόν να σημαίνει μια πιο περίπλοκη επεξεργασία από τον ασθενή.

Χρονικά προσδιορισμένες καταλέξιμες αντιγραφές από τις λεκτικές παρεμβάσεις 11 θεραπευτών από 137 πλήρεις συνεδρίες με 41 ασθενείς κωδικοποιήθηκαν με βάση ένα ειδικά σχεδιασμένο εγχειρίδιο αξιολόγησης που περιείχε 100 διαφορετικές παρεμβάσεων. Οι θεραπευτές χρησιμοποίησαν ένα αρκετά ευρύ φάσμα διφορετικών παρεμβάσεων, δηλαδή εργάστηκαν επιλεκτικά. Κατά μέσο όρο χρησιμοποίησαν μάλλον λίγες τεχνικές από τη δική τους ψυχοθεραπευτική ειδικότητα (9,9%) και σε διάπλατο ποσοστό από άλλους τύπους ψυχοθεραπείας (18,9%), αλλά περισσότερο από όλες, μη-ειδικές συνήθειες τεχνικές (67,3%). Ορισμένοι τύποι

διδακτικά μεγαλύτερης διάρκειας σε σχέση με κάποιες άλλες. Περισσότερο από τα δύο τρίτα των ψυχοθεραπευτικών παρεμβάσεων (κάτω από πραγματικές συνθήκες) ήταν συνηθισμένες τεχνικές. Όμως περίπου 30% των παρεμβάσεων ήταν ειδικές για συγκεκριμένο τύπο ψυχοθεραπείας. Μεταξύ αυτών βρήκαμε κάποιες παρεμβάσεις που απασχολούσαν τους ασθενείς σε δραστηριότητες μεγαλύτερης διάρκειας, γεγονός το οποίο μπορεί να υποδηλώνει μια μεγαλύτερη περιπλοκότητα στη διαδικασία επεξεργασίας.

Λέξεις κλειδιά: Ψυχοθεραπευτική διαδικασία, μαγνητοσκοπημένες συνεδρίες, λεκτική συμπεριφορά θεραπευτή, χρονολογικά χαρακτηριστικά, χαρακτηριστικά κατηγορίας, κοινός παράγοντες, ειδικός παράγοντες.

Falling in and out of deep sleep

Embodied processes of awakesness and sleep in psychodynamic therapy

Shinar Pinkas-Samet

Abstract

Body psychotherapy can offer practical clinical tools, as well as theoretical conceptualisations, for working with transitional states of consciousness, both individual and dyadic. This paper examines sleep as a transformative space, which is mostly uncharted territory for the other, and through developing Bion's reverie (and further influenced by Meltzer's and Klein's work), offers ways of joining the other – in our body – into spaces of sleep and awakening. The work on the threshold of conscious and unconscious processes, which is also known as transliminal (Fassler, Knox and Lynn, 2006), is characterised by dreamlike dissociative states of consciousness during awakeness. In addition, the author explores the function of sleep and sleepiness in the formation of mother-baby attachment system, and therefore at the formative stages of psychotherapy, and attempts to translate these understandings into clinical practice. Alongside the theoretical review, the paper presents a clinical vignette from groupwork, to demonstrate the technique of working somatically with states of sleep.

Keywords: Sleep, shared dreaming, container-contained, transformation, dyadic states of consciousness.

Ενσώματες διαδικασίες εγρήγορσης και ύπνου στην ψυχοδυναμική ψυχοθεραπεία

Shinar Pinkas-Samet

Περίληψη

Η Σωματική Ψυχοθεραπεία μπορεί να προσφέρει πρακτικά κλινικά εργαλεία, όπως και θεωρητικές συλλήψεις πάνω στην εργασία με τις μεταβατικές καταστάσεις συνείδησης, τόσο αναφορικά με ένα άτομο, όσο και δυαδικά. Αυτό το άρθρο ερευνά τον ύπνο ως ένα χώρο μετασηματισμού, ο οποίος είναι μια περιοχή τελείως άγνωστη για τον άλλον. Μέσω της ανάπτυξης της εμπειρίας της ονειροπόλησης κατά Bion(και με μια επιρροή από το έργο των Meltzer και Klein), προσφέρονται τρόποι να συνδεθούμε με τον άλλον (μέσω του σώματος) κατά τα διαστήματα ύπνου και εγρήγορσης. Η εργασία πάνω στον ουδό των συνειδητών και ασυνείδητων διαδικασιών, που είναι επίσης γνωστός και ως υπερβατικός (Fassler, Knox & Lynn, 2006) , χαρακτηρίζεται από διασχιστικές καταστάσεις τύπου ονείρου, κατά τη διάρκεια της εγρήγορσης. Επιπλέον, η συγγραφέας ερευνά τη λειτουργία του ύπνου και της υπνηλίας στη δημιουργία του δεσμού μεταξύ μητέρας-παιδιού, και επομένως στα διαπλαστικά στάδια που ερευνά η ψυχοθεραπεία, και επιχειρεί να μεταφέρει αυτή την κατανόηση μέσα στην κλινική πρακτική. Παράλληλα με τη θεωρητική ανασκόπηση, το άρθρο παρουσιάζει μια σύντομη περιγραφή από μια ομαδική θεραπευτική δουλειά όπου καταδεικνύεται η τεχνική της σωματικής δουλειάς μέσα σε καταστάσεις ύπνου.

Neuropersonality: A Psychosomatic Unity Paradigm

by Luisa Barbato and Nitamo Federico Montecucco

Abstract

In this paper we discuss how recent discoveries and insights in neuroscience and psychoneuro-endocrine-immunology (PNEI) confirm and support the “psychosomatic unity paradigm,” which views human beings as a “unitary psychosomatic system” and highlights how the Self and the main psychosomatic functions are regulated by seven “emotional systems” (Panksepp 2012). The disequilibrium of these seven systems may have a deep impact on consciousness and on the neuro-psychosomatic structure of the Self, thus providing a scientific explanation for human personalities, for the origin of psychosomatic blocks and

for Reichian character and muscular armour. This scientific evidence suggests the need and the challenge for a more scientific body-oriented methodology that can include the development of a more integrated therapeutic approach based on self-awareness and deep psychosomatic consciousness.

Keywords: Psychosomatic PNEI paradigm - integrated approach - emotional systems - hormones and neurotransmitters – neuropersonality – self-awareness.

Νευροπροσωπικότητα: Ένα παράδειγμα Ψυχοσωματικής Ενότητας

Από την Luisa Barbato και τον Nitamo Federico Montecucco

Περίληψη

Σε αυτό το άρθρο συζητάμε το πώς οι πρόσφατες ανακαλύψεις και οι βαθύτερες κατανοήσεις στη νευροεπιστήμη και την ψυχονευροενδοκρिनολογία (ΨΝΕΑ) επιβεβαιώνουν και υποστηρίζουν το «παράδειγμα ψυχοσωματικής ενότητας», το οποίο θεωρεί τα ανθρώπινα όντα ως «ενιαίο ψυχοσωματικό σύστημα» και υπογραμμίζει το πώς ο Εαυτός και οι κύριες ψυχοσωματικές λειτουργίες ρυθμίζονται από επτά «συγκινησιακά συστήματα» (Panksepp 2012). Μια ανισορροπία σε αυτά τα επτά συστήματα μπορεί να δημιουργήσει βαθιές επιπτώσεις στη συνειδητότητα και τη νευροψυχοσωματική δομή του Εαυτού. Έτσι παρέχεται μια επιστημονική εξήγηση για τη δομή των ανθρωπίνων προσωπικοτήτων, για την προέλευση των ψυχοσωματικών μπλοκαρισμάτων, για το χαρακτήρα κατά Reich και τη μυική θωράκιση. Αυτή η επιστημονική μαρτυρία υποδηλώνει την ανάγκη για μια περισσότερο επιστημονική, σωματικά κατευθυνόμενη μεθοδολογία, η οποία θα περιλαμβάνει την ανάπτυξη μιας ενιαίας θεραπευτικής προσέγγισης, βασισμένης πάνω στην αυτεπίγνωση και τη βαθιά ψυχοσωματική συνείδηση.

Λέξεις κλειδιά: Ψυχοσωματικό παράδειγμα ΨΝΕΑ, ενιαία προσέγγιση, συγκινησιακά συστήματα, ορμόνες και νευροδιαβιβαστές, νευροπροσωπικότητα, αυτεπίγνωση.